

Наша Доля

першая беларуская газета для вёсковаго и местного рабочаго народу.

ВЫХОДИЦЬ РАЗ У ТЫДЗЕНЬ рускими и польскими литерарамі.

Адрэс рэдакцыі і адміністрацыі: *Вильна, Вилехская вулиця 32*

Н А Ш А Д О Л Я

7

У сяло Ухтому з'явілася 16 стражнікоў, узвод салдатоў, уряднікі—усе пад камандаю іспраўніка. Начальства заехала да хаты старасты, тут сабраліся і крэсьціне, каторых начальство пачало намаўляць, каб плацілі падаткі. Але гэта нічога не памагло—крэсьціане заявілі, што плаціць нічога ня будуць.

(Своб. Слово).

У Владзімірской губэрні крэсьціане ва многіх месцах пастанаўляюць ня пільва казёнай гарэлкі. У некаторых месцах разбіваюць мананолькі.

(Своб. Слово).

Авечы агітатор

Скрыпяць шубеніцы, на астрогах духота, у Сыбыры нема месца!—И не дзівота!.. Бо калі прыгледзішся да усіх „унутрэных ворагоў“ правіцельства, то ня толькі горка слеза заняцця на вачах, але часта і колька стане у боку ад чыстага смеху.

Прымерам такі вораг: у Калужскай губерні у Жыздынском павеці недалёка вёскі насьвілася быдла. Настаў вечэр—пара ужо гнаць скаціну да хаты. Пастух, замахнуўшыся пугаю, закрычаў: „Ну, скацінка, падмайся, ад старых парадкоў адрэкайся!“—і заграў на дудцы „марсыльянку“.

Як раз у той час міма ехаў з казакамі прыстаў Лавров і Стой!“—закрычаў строга прыстаў на сваю дружыну. „Арыштоваць агітатора!“.

Кинуліся тут да пастуха казаки, ухانیлі яго, беднаго, і пацягнулі у астрог.

Воть вам і „унутрэны вораг“, воть агітатор серад бараніх і валовых печеняў! Убоюся мусіць прыстаў, каб не пашоў рэволюцыйны розрух памеж авечак і цяляць вёскоў!

Бедны пастушок—скруцяць цябе у барані рог ды пашлюць куды у Сыбір. А не бярыся бунтаваць авечак: калі свіне спяць, нехай спяць і авечкі!..

Наш родны край.

Край наш бедны, край наш родны!
Грась, балота ды пясок.
Луць дзё троху луг пригодны...
Звойнік, мох ды верасок.

А туманы, як пяленка,
Засцілаюць лес і гай...
Ой ты, бедная старонка!
Ой, забыты Багам край!
Наше поле кепска родзіць;
Б'дна тут жыве народ.
У граці ен, бедны, ходзіць;
А працуе—льёцца пот
Пазіраюць нудна вескі.
Глянешь—сэрца забаліць.
На дворэ—паленья, щескі;
Куча сметніку ляжыць.

Крыж хваевы пры дарозі;
Кучка тополеу сухіх...
Сцішна, нудна, як у вастрозі,
Як на могілках якіх.
А як песня панясецца,—
Колькі у песні той нуды!
Уцякаў бы, бег, здаецца,
Сам ня ведаеш куды.

Край наш родны Бедна поля!
Ты глядзіш, як сирота.
Нудна ты, як наша доля,
Як ты, наша цемнята!

Якуб Колас.

Ад Рэдакцыі.

Просім вельміповажамых чытацелюў выбаціць нам, што першы нумэр «Нашей Доли» ня здолелі выдаць так, як таго хацелі. Найбольш прыкра нам, што німа у ём нічога з зямельнай гаспадаркі. У другіх нумэрах гэтаго браку ужо ня будзе. Просім пісаць да нас, пісаць аб усём што дзеецца, аб крыўдах сваіх і радасьцях, што як умее. Калі патрэбна будзе каму якая парада—пытайцеся—аткажэмо. Ведайце добра што «Наша Доля» газета вясковых людзоў.

Прысылаючы грошы просім пісаць якое выданое «Нашое Доли» прысылаць: ці друкаванае рускімі літэрамі ці польскімі.

Хто хочэ палучаць газету просім паслашыць з прысылкою грошы. Нумэр други «Нашое Доли» з прычыны ад рэдакцыі незалежных выйдзець 14 сепцябра.

Рэдактор-выдаўца **Иван Тукеркес.**